

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 113/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, č. k. BB-4Nt/2/2018 z 26. septembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Tost/42/2019 zo 17. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 19. marca 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obnovu konania podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu, pracovisku Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK-1Tš/8/2005 z 21. októbra 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3To/5/2016 z 28. marca 2018 uznaný vinným zo spolupáchateľstva pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na 7 rokov so zaradením

do tretej nápravno-výchovnej skupiny a peňažný trest v sume 5 000 eur. Pre prípad úmyselného zmarenia trestu bol sťažovateľovi ustanovený náhradný trest odňatia slobody na jeden rok. Poškodená spoločnosť [REDAKOVANÉ] „v konk.“ bola so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o občiansko-právnych veciach.

4. Sťažovateľ podal v trestnej veci vedenej Špecializovaným trestným súdom v Pezinku pod sp. zn. PK-1Tš/8/2005 návrh na povolenie obnovy konania odôvodnený tým, že z odsudzujúceho rozsudku vyplývajú nové skutočnosti, ktoré v deň rozhodovania súdu neboli známe a ktoré jednak samy osebe, ale najmä v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste. Touto skutočnosťou bolo podľa sťažovateľa najmä to, že špecializovaný súd bol v jeho prípade povinný uložiť súhrnný trest. Ďalej uviedol, že rozhodnutie o odkázaní poškodenej so svojím nárokom na náhradu škody na konanie o občiansko-právnych veciach nie je možné realizovať a v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku absentuje fyzická osoba konajúca v omyle a obohatený subjekt. Za ďalšie nové skutočnosti sťažovateľ označil neprimeranú dĺžku konania bez zníženia trestu, nepodanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), nepribratie znalca pre ocenenie pohľadávok, odňatie veci zákonnému sudcovi, nezákonné zloženie odvolacieho senátu a spornú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania.

5. Špecializovaný trestný súd uznesením č. k. BB-4Nt/2/2018 z 26. septembra 2019 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy trestného konania zamietol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pretože nezistil splnenie podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ žiadne nové dôkazy alebo nové skutočnosti, ktoré by boli súdu skôr neznáme, nepredložil. Zo samotného návrhu vyplýva, že všetky „nové skutočnosti“ sťažovateľ zistil z odsudzujúcich rozhodnutí; je potom logické, že týmito skutočnosťami sa súdy v pôvodnom konaní museli zaoberať. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/29/2015 z 19. októbra 2015 (rozhodnutie, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, pozn.) v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2To/20/2018 z 21. marca 2019 pripadalo do úvahy uloženie súhrnného trestu, avšak táto okolnosť taktiež nezakladá dôvod na obnovu konania. Ani ďalšie odsúdeným namietané okolnosti ako nesprávne právne posúdenie, nesprávny výrok o náhrade škody, neprimeraná dĺžka konania, neriešenie prejudiciálnych otázok, nepribratie znalca, odňatie veci zákonnému sudcovi, nezákonné zloženie odvolacieho senátu, resp. sporná výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] či nevypočutie svedka [REDAKOVANÉ] nezakladajú dôvody na obnovu konania, keďže vo všetkých prípadoch ide len o právne názory odsúdeného. Súd tiež vysvetlil, že sa nemôže zaoberať návrhom na povolenie obnovy konania v rozsahu výroku o náhrade škody, ak poškodený bol so svojím nárokom odkázaný na konanie vo veciach občiansko-právnych. Uzavrel, že väčšina sťažovateľom vznesených námietok spadá do rámca dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd uznesením č. k. 5Tost/42/2019 zo 17. decembra 2019 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu ako nedôvodnú zamietol. Aj sťažnostný súd bol jednoznačne toho názoru, že odsúdený žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme vo svojom návrhu neformuloval. Už len okolnosť, že o týchto údajne nových skutočnostiach sa odsúdený vo väčšine dozvedel z odsudzujúcich rozhodnutí, vylučuje postup podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa mienky sťažnostného súdu rozhodnutie súdu prvého stupňa je zákonné a presvedčivo odôvodnené a je evidentné, že vznesené námietky spadajú do rámca dovolacieho

konania, čoho si je odsúdený zrejme aj sám vedomý, keďže z tých istých dôvodov podal aj dovolanie. K sťažnostným námietkam odsúdeného najvyšší súd uviedol, že čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 ustanovuje výnimku zo zásady „*ne bis in idem*“ (nie dvakrát v tej istej veci) vyjadrenej v odseku 1 dotknutého ustanovenia. Predmetné ustanovenie pripúšťa, aby po splnení zákonných podmienok mohla byť už raz konečným rozsudkom oslobodená/odsúdená osoba opätovne stíhaná za ten istý trestný čin. Nejde tu teda o formuláciu nového univerzálneho „nadmárodného“ prostriedku nápravy, ale len o výnimku zo všeobecne akceptovanej zásady zákazu opätovného stíhania v tej istej veci (II. ÚS 496/2012). Z doslovného znenia čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 vyplýva, že k „obnove konania“ [v zmysle autonómneho výkladu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)] môže dôjsť len na základe „zákona a trestného poriadku“, čo znamená, že k nej môže dôjsť len za podmienok stanovených vnútroštátnym právnym poriadkom. Ak teda na Slovensku platí, že obnovu konania súd podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolí len v prípade nových, skôr neznámych skutočností alebo dôkazov, ktoré sú (samy osebe alebo v spojení s inými) spôsobilé privodiť odlišné rozhodnutie o vine alebo o treste, potom nemožno tvrdiť, že rozhodnutie je v rozpore s čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7, keďže súd neprihliadal na právne pochybenia. Uvedené platí o to viac, že Trestný poriadok obsahuje aj ďalšie inštitúty, ktoré mimo rámca čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 umožňujú po vydaní konečného rozsudku konanie z odsúdeným namietaných dôvodov „obnoviť“ a ani v protokole č. 7 uvádzané slovné spojenie „podstatná chyba v predchádzajúcom konaní“ nebolo ESLP dosiaľ interpretačne ustálené (uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 261/2012 z 19. júna 2012 a č. k. IV. ÚS 161/2014 z 13. marca 2014).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí a tvrdí, že najvyšší súd sa odmietol zaoberať meritom jeho návrhu „z čisto formálnych dôvodov“. V súvislosti s ustálením pojmu „podstatná chyba v prechádzajúcom konaní“ žiada ústavný súd, aby konanie o jeho ústavnej sťažnosti prerušil a podľa čl. 267 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie podal Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, ktoré sťažovateľ formuloval a odôvodnil v prílohe ústavnej sťažnosti. Podľa sťažovateľa odôvodnenie prejudiciálnych otázok je súčasne odôvodnením ústavnej sťažnosti.

8. V návrhu na obnovu konania, ako aj v sťažnosti sťažovateľ argumentoval judikatúrou ESLP a názormi právnej vedy, ktoré pojednávajú o otázke prípustnosti obnovy konania pre chyby súdov rozhodujúcich o merite trestného obvinenia v pôvodnom konaní. Podľa dôvodovej správy k čl. 4 protokolu č. 7 sa obnovou konania rozumie nielen obnova konania v právno-technickom zmysle, ale akékoľvek mimoriadne konanie smerujúce k zrušeniu právoplatného oslobodzujúceho alebo odsudzujúceho rozsudku. Z čl. 53 dohovoru vyplýva, že podmienky nového konania v prospech obvineného môžu byť upravené širšie, než v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7. Naproti tomu podmienky prípustnosti nového konania v neprospech obvineného nemožno rozširovať nad rámec tohto ustanovenia a musia byť vykladané reštriktívne. Na rozdiel od právneho názoru najvyššieho súdu v napadnutom uznesení v prospech obvineného smerujúca obnova konania sa má vykladať tak, že dôvody jej prípustnosti nesmú byť ani zákonom či Trestným poriadkom zúžené pod hranicu stanovenú čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7. Z dikcie „podstatná chyba v predchádzajúcom konaní“ vyplýva, že nejde len o chybu konania (vadu procesnú), ale tiež o chybu hmotnoprávnu, ku ktorej

došlo v predchádzajúcom konaní. Skutočnosť, že tento pojem nebol judikatúrou ESLP dosiaľ ustálený, neznamená, že ho možno z tohto dôvodu ignorovať, resp. hľadiť naň, ako keby nebol v platnosti. Sťažovateľ v návrhu na obnovu konania namietal konkrétne porušenie procesných i hmotných práv, ako i všeobecne uznávaných právnych zásad.

9. Sťažovateľ namieta aj porušenie práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tvrdí, že podľa judikatúry ESLP sa záruky čl. 6 dohovoru vzťahujú aj na konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch (dovolanie, sťažnosť pre porušenie zákona, obnova konania), s čím je spojené aj právo na prístup k súdu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nereagoval na právne argumenty uvádzané sťažovateľom, len obhajoval „nepoužitelnosť“ relevantného pojmu „podstatná chyba v predchádzajúcom konaní“, pričom sa nevysporiadal so sťažovateľovou právnou argumentáciou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podanie sťažovateľa spĺňa náležitosti návrhu na začatie konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy okrem povinného právneho zastúpenia. Sťažovateľ však požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pred ústavným súdom. Predmetom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutými rozhodnutiami, ktorými špecializovaný súd rozhodol o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy trestného konania a následne najvyšší súd zamietol aj jeho sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu o nepovolení obnovy konania. Napadnutými rozhodnutiami došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho v bode 1 označených práv.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu:

11. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy).

12. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ústavný súd alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že pre zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania bolo pre najvyšší súd podstatné, že sťažovateľ v návrhu neoznačil nové skutočnosti alebo nové dôkazy, ktoré by boli konajúcim všeobecným súdom predtým neznáme. Zároveň bol tej mienky, že pojmu „obnova konania“ podľa čl. 4 protokolu č. 7 zodpovedajú podľa nášho právneho stavu (vyplývajúceho z ústavy a Trestného poriadku) dva mimoriadne opravné prostriedky, a to dovolanie a obnova konania. Sťažovateľom namietané chyby v predchádzajúcom konaní sú podľa najvyššieho súdu napravitel'né iba v rámci dovolania.

15. Podľa čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 nikoho nemožno stíhať, alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcom právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu.

16. Podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 ustanovenia prechádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania v súlade so zákonom a trestným poriadkom príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

17. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

18. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe (porovnaj Čentéš, J. a kolektív. Trestný poriadok. Veľký komentár. 4. aktualizované vydanie. EUROKÓDEX, 2019, s. 759). Skutočnosťou skôr neznámou je teda okolnosť, ktorá môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci a ktorá existovala už v čase rozhodovania príslušného orgánu, ale v tom čase mu nebola známou.

19. Najvyšším súdom formulované dôvody, na základe ktorých bol návrh sťažovateľ'a na povolenie obnovy konania zamietnutý, považuje ústavný súd za zákonné a ústavne akceptovateľné. Výklad najvyššieho súdu o tom, že v danom prípade povolenie obnovy konania do úvahy neprichádza,

vychádza z podmienok ustanovených v platnom procesnom predpise (Trestný poriadok). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje ani porušenie práva na obnovu konania podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7, ktorého porušenie považuje sťažovateľ za kľúčové. Článok 4 ods. 2 protokolu č. 7 umožňuje povolenie obnovy konania „v súlade so zákonom a trestným poriadkom príslušného štátu“. Ak teda nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky na povolenie obnovy konania, nie je možné uvažovať ani o porušení tohto práva vyplývajúceho z protokolu č. 7. Napokon záver o existencii ďalších inštitútov umožňujúcich „obnoviť“ konanie, ku ktorému dospel najvyšší súd, je vyvoditeľný aj z judikatúry ESLP, keď za osobitný typ obnovy konania v zmysle čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 považoval tzv. dohliadací prieskum (Nikitin proti Rusku, rozsudok z 20. 7. 2004, č. 50178/99).

20. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a teda nespôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označeného práva podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu zároveň došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to najmä v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia.

23. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou konštatuje, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom nielen judikatúra ústavného súdu (II. ÚS 255/2011, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013), ale aj judikatúra ESLP (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania. Medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

24. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku vedie ústavný súd k záveru, že v danom prípade ide zo strany sťažovateľa o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden zo zákonných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde), žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 2 výroku

tohto uznesenia) bez toho, aby ho vyzýval na preukázanie majetkových pomerov na účel rozhodovania o jeho žiadosti.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd nezaoberal návrhom sťažovateľa na prerušenie konania pre účely predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, ktoré sa ani netýkajú výkladu komunitárneho práva, ale ustanovení dohovoru a jeho protokolov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu